

Tisztelt Ünneplő Közösség, Kedves Végzős Hallgatók, Vendégeink, Kollégák!

„Hiába fűrösztöd önmagadban,

Csak másban moshatod meg arcodat.”

Üzen a mai ünnepi alkalomra újból a József Attila-i verssor. Köszöntéssel és szerető figyelmeztetéssel szól ma is mindannyiunkhoz: az önnön fényétől, vélt tisztaságától megittasult emberhez szólnak a Kiáltozás sorai, arról, hogy az igazi fény és tisztaság csakis másoktól kapható, ahogyan ugyanezt mások is tőlünk várják.

Kedves Végzős diákjaink, a tisztaság és fény jövőd forrásaiként köszöntelek egyen-egyenként Mindannyiokat nagy-nagy szeretettel ezen ünnepi alkalommal.

Ugyancsak tisztelő szeretettel köszöntöm a Babes-Bolyai Tudományegyetem Székelyudvarhelyi Tagozata idei kibocsátó ünnepségének minden meghívottját, a szülőket, a hozzátartozókat, a búcsúzó, még maradó hallgatókat, kedves kollégáimat. Engedjék meg, hogy örömmel és tisztelettel üdvözöljem körünkben városunk polgármesterét, Bunta Levente urat, akinek visszatérő, támogató jelenléte -- öröms módon -- ünnepségeinknek szerves részévé vált. Köszöntöm ugyancsak szeretettel a Hargita Megyei Tanfelügyelőség részéről Porsché Éva szakfelügyelőt, valamint a tanító- és óvodapedagógus-képzésünk szakmai gyakorlatát biztosító iskola, ill. óvoda vezetőit, Tikosi Éva és Tót Harsányi Éva igazgató Asszonyokat.

Az ünnepeltre, a felnőtt gyermeke, a társra, a jövőd kollégákra figyelőként vagyunk most még Veletek. Azokhoz az útra készülőkhez szólok, akik holnaptól felnőttként, társként, kollégaként figyelnek már másokra. És abban a holnapi másra-figyelésben már nemcsak az lesz benne, hogy tudjam, az előttem járók mit, hogyan tettek, amiből én épülhetek, hanem egyre inkább az, hogy én hogyan és mit teszek, amiből már más épülhet. A fáklyavivő szép, de gyakran fájdalmas felelősségét ruházza Rátok, kedves Ballagók, ez a mai alkalom. A pedagógus, a tanító, az óvónő nem térhet ki előle. Pedig sok minden szólna e vállalás ellen: a lassan krónikussá váló alulfizettség, a szakma, hivatás egyre fokozódó társadalmi presztízsvesztése, a szakmai és egyéni biztonságérzetet örökösen felülíró tanügyi reform-sorozat. De mindezek ellenében legyen ott a csíkszentdomokosi kolléga egyszerű, és szép metaforája: a tanítói kenyér kicsi ugyan, de legalább fehér. A tiszta emberi gondolatok és cselekedetek kenyere ez. Hinni szeretném, hogy az együtt töltött évek ennek a kenyérnek, a szép szónak az éhét alakították Bennetek. Egy értékét-, főkét- és határait vesztett világban kell nemcsak a saját-, hanem a Rád-bizottak határait is megjelölnötök és megvédenetek. Transzilván őseink

Vallani és vállalni – hitét és meggyőződését kívánom Nektek. Valljatok mindig hittel és meggyőződéssel mindarról, amit vállalni érdemes, és vállaljátok derűsen, amiről vallottatok. Egy önmagával meghasonlott, identitászavaros világ vár arra, hogy bójákkal jelöljétek az igen és nem határait. De útravalóként kínálóznak a háború borzalmaiban az értéket, a szépséget felmutató szimpatikus fiatalembernek, Radnótinak a sorai is:

*Ember vigyázz, figyeld meg jól világod:
ez volt a múlt, emez a vad jelen, -
hordozd szívedben. Éld e rossz világot
és mindig tudd, hogy mit kell tenned érte,
hogymás legyen.*

Amikor korábban a vállalt felelősség szépségéről szóltam, azokra a „anyanyelvi szóra vágyakozó” kisgyermekre gondoltam, akikért érdemes tenni, hogy a világ más, hogy jobb legyen. Szeretnénk hinni, hogy rájuk találtatok a gyakorló óvodában, a gyakorló iskolában, hogy róluk tanulva, értük készültetek a vizsgákra, így a világmegismerés lassan elveszítette öncélúságát, hogy általuk önmagatokhoz érkeztetek. Márai szerint is ez az egyik legnehezebb próba: *„A világ megismerése érdekes, hasznos, gyönyörködtető, félelmes vagy tanulságos; önmagunk megismerése a legnagyobb utazás, a legfélelmesebb felfedezés, a legtanulságosabb találkozás.”* A világ megismerésének eredményéről, a sok érdekes, hasznos ismeretről hamarosan egy újabb vizsgán kell számot adnotok, de ha ma megkérdezné valaki Tőletek, hogy az önmagatokhoz érkezéskor, a legfélelmesebb felfedezéskor kivel találkoznátok legszívesebben, nem lenne egyszerű a válaszadás. Még akkor sem, ha a tanévek során a kíváncsiság izgalmaival fel is fedtéték sorra peda órákon a jó tanár ismérveit. A válaszkérésben, hogy milyen is a jó pedagógus akkor csak a megismerés vágya motivált, máttól élesebb a kérdés, személyre szabott: jó tanár, tanító, óvónő vagyok – leszek?

Ha e reflexióban netán csüggedő bizonytalanságba kerülnél, gondolj arra, nem vagy egyedül. E kérdést az ember, benne a pedagógus, számtalanszor feltesszük magunknak, és talán ez a válaszadásnál is fontosabb. *„Kérjétek és adjátok néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitjátok néktek.”* – mintha a kétezzer év előtti hang a reflektív pedagógusról szólna. És ebben az önmagatokra figyelő keresésben gyakran nyugtalanító jelzéseket kaptok arról, hogy elmarad a siker, a fény, a csillogás – legalábbis abban a változatban, ahogyan eddig ismertétek.

Kívánom Nektek, hogy a mindennapok apró eredményei, a becsülettel elvégzett munka hozza a megelégedés örömét. Annak a felfedezése, hogy Mindannyiokban ott van az egyedi, a meg nem kettőzhető érték, ami csak a tietek, és ami által csak Te lehetsz az, aki vagy --
Visszatérve József Attilához:

„Légy egy fűszálon a pici él

S nagyobb leszel a világ tengelyénél”

A búcsúzó, útravaló szavak mellett, engedtessek meg, hogy egyetemi évzárónk alkalmával megköszönjem a BBTE székelyudvarhelyi tagozata minden oktatójának lelkiismeretes munkáját, nem utolsó sorban azt a szakmai teljesítményt, aminek elismeréseként tagozatunkon az ősztől mesteri képzés is indulhat. Kívánok Mindannyiuknak további szakmai gyarapodást és személyes boldogságot!

A kedves szülőknek, társaknak, hozzátartozóknak kívánom, hogy szép emlékeik közt őrizhessék a mai ünnepet. Isten áldja a ballagókat, őrizze a maradókat!

dr. Antal Sándor, tagozatvezető,

Székelyudvarhelyt, 2014. május 22.